

и глада и неволния животъ на скитника-хжшъ. Това станало на 17 или 19 септември, 1867 година. Вече се мръква, когато той влиза въ низката кръчма на Димитъръ Царски. Кръчмата е окичена съ ножове и различни други оржия и гъмжи отъ пѣстъръ свѣтъ.

— Господине, обръща се пѣтникътъ къмъ бае Димитра. — Кажете ми, моля Ви се, тукъ ли е Хаджи Димитъръ и кждѣ мога го намѣри?

Хаджи Димитъръ е билъ тамъ нѣщо като глава, като наставникъ на хжшоветѣ.

Отеднажъ всички млѣкватъ и поглеждатъ новия човѣкъ.

— Азъ съмъ. Отговаря му единъ твърдъ гласъ.

Двамата султанови душмани се разбиратъ отеднажъ. Хаджи Димитъръ разпитва за работитѣ въ Южна България, за Добри войвода, за неговото убийство. Ботъвъ пламва.

— Добри бѣше не простъ хайдутинъ — извиква той. — Въ неговитѣ жили течеше отплата не само противъ нѣкои изедници, а изобщо противъ тиранията и робството. Той стана републиканецъ, той мислѣше да провазгласи първата република на Балканитѣ въ Гйопца и тя щѣше да бѣде щастлива безъ султанъ, безъ чорбаджия, безъ царъ и безъ попъ. Ала...

Хаджи Димитъръ Сливнелията бѣше храбъръ, юначенъ, ала простъ: той се бѣше опълчилъ само противъ „турската тирания“ и мислѣше само за мѣстни бунтове, възтания и схватки.

И Ботъвъ, съ жива и мламена рѣчь описва на смѣлия войвода дѣ сж народнитѣ бѣдствия, коя е истинската свобода, че не съ бунтъ, а съ обща народна революция ще може да се извоюва тя;